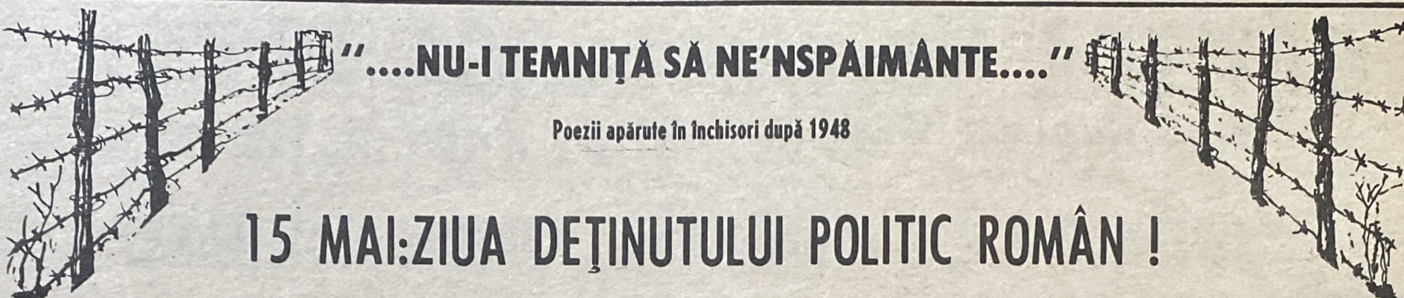

"....NU-I TEMNIȚĂ SĂ NE'NSPĂIMÂNTE...."

Poezii apărute în închisori după 1948

15 MAI: ZIUA DEȚINUTULUI POLITIC ROMÂN !

CONVOIUL

Peronul pustiu . . .
luminile pâlpâie palid prin ceață. . .
Târziu,
din bezne se rupe-o sâneață.
Apoi alta și altă.
Si noaptea din gratii tresaltă.

Plutonul cu fețe de tuci
adastă în poartă.
Convoiul se'nșiră: destine în lanț
sub pază de flinte.
Cu gândul la jariști de scrum
și noi oseminte.

Ferestrele dorm.
Refrenul de lanț în rugină
le pipăe lemnul.
Pe-alocuri, un sfârc de lumină
își mistue semnul.

Prin vis, copii s'agită
și'ngaimă
cuvinte de spaimă.

Sub scut de obloane
părinții se'nchină în gând la icoane.

Departe, în ceață,
se stinge al lanțului cânt.
Doar câinii struniți în ogradă
mai latră a sfadă, în vânt. . .

Trei porți ferecate din lacăte gem,
Si'ntregul convoi
dispare sub bolți de blestem.

DENIE

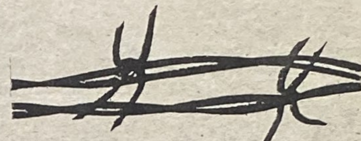
Si primăvara parcă era alta.
curgea și luna altfel pe zăplaz. . . . . .
Pe-atunci nu ne cioplise'n stânci, cu dalta,
meșterul timp, nici frunte, nici obraz.

N'aveam tăiate'n cremene nici fața,
nici lacrima, nici frunza cu cununi.
Mai miroseau a smeură, și viața,
și inimile noastre, a căpșuni.

Pe-atunci purta și vântul flori în chică
și cântecul, pe frunte, prour nou,
și'n fiecare cuib de rândunică
pui de heruvi țâșneau din orice ou.

Căzuți din cer ori coborînd din lună,
ne așteptau caișii în pridvor;
mergeam cu ei la denii, împreună,
și ne'nchinam, ca ramurile lor.

Isus venea cu roua în potire,
priveam adânc în ochii Lui adânci,
și înviam în orice răstignire,
când surâdeam pe crucile de-atunci. . .

FOCUL

Stau înfipt pe culmi cărunte
fâlfâind ca un stindard,
vremea'ncearcă să mă'nfrunte,
eu și mai năpraznic ard.

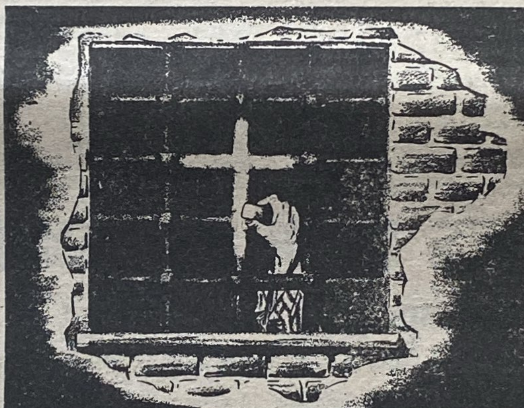
Noaptea cată să mă-adoarmă
coborînd asupra-mi ploi,
însă picurii și-i sfarmă
de văpaia mea, în toi.

Vântu-mi suflă crâncen para
dar incendiul meu, mai viu,
luminează toată țara:
-Mor, și din cenușe'nviu.

Dacă munții se prăvale
din înalt, privesc cum pier;
și cu flăcările goale
rădăcini împlânt în cer.

Nu cunosc nici începutul,
nici amurgul sângerând;
vâlvătaia-mi este scutul,
zbor pe aripă de gând.

Suspendat în infinituri
cresc din ce în ce mai pur,
peste lume, meste mituri,
ars de setea de azur.

BLESTEMUL AIUDULUI

Aiudule, Aiudule,
temniță cruntă,
fă-te zăludule
piatră măruntă.

Focul mănânce-te
că nu te saturi.
Mereu vrei scântece
și bei oftaturi.

Vântul destramă-te
că nu-ți ajunge -
și'n marea-ți foamete
mereu vrei sânge.

Apele facă-te
ape ca ele,
lacrimi din lacăte
plâns de zăbrele.

Grindina'ndoaie-te
spele-te ploaie,
lanțuri și geamăte
să ți le'nmoaie.

Aiudule, Aiudule,
fiară năucă,
face-te-ai crudule
scrum și nălucă.

CELULA

Pleoapele de scânduri s'au lăsat pe zare.
Infrățite'n taină, noaptea și tăcerea
străjuesc de-a valma, triste, încăperea
unde-o za mai cântă când un gând tresare.

Jos, pe rogojina zdrențuită'n veghe,
nu-i decât o rană și doi ochi luceferi.
Râd pândind din umbră ciurdele de neferi. . .
Gândul ars de foame, se sfințește'n zeghe.

Vânătă e coapsa. Roasă de cangrene
ca și chipul celui ce l-a'mpuns cu ură.
Zâmbetul iertării-i flutură pe gură
ciutură de stele-i scânteie sub gene.

Când și când o tuse, obosită, stinsă,
sfâșie tăcerea în felii egale. . . .
Pe podea se iscă roșii, mici petale. . .
apoi totul tace. . . .tace carnea'nvinsă !

BOZIA

Ca bozia de pe maidan, semeață,
cresc îndărătnic fără cerșit ploaie;
cu brânciuri peste stârvuri și gunoaie,
fac loc pentru nemernica mea viață. . .

Si ca urzica mă îndop cu fierea
în ticăloasa mea amărăciune;
ce dulci sunt ghimpii când le simt puterea,
ce tare's în superba spurcăciune. . .

Strivit sub tălpi, mai iute dau sămânță;
mai viu duhnesc când mi se rupe-o foaie,
cresc viforos și dârz din umilință,
ca bozia răzbat peste gunoaie.

Si ca urzica ies prin garduri sparte
crunt vrășmășit de-o dușmănie sfântă;
târziu. . .când voi cădea în marea trântă
îmi voi înfige ghimpii chiar și'n moarte. . .

Pagină realizată de
"Asoc. foștilor deținuti politici Români"

Din volumul sub tipar:
'POEZII DIN INCHISORI"